

РЕШЕНИЕ

№ 33493

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3601** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от А. С. Т., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Н. Т., срещу Решение № ПО-26/24.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № 240022-023-0003392/18.11.2024 г., издадено от П. В. – главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него ПНПОМ поради противоречие с процесуалния и материален закон и несъобразяване с целта на закона. Визират се нарушения на чл. 122 и чл.124, ал. 2 от ДОПК. Жалбоподателят счита, че не е обоснована обезпечителна нужда. Излага твърдения за несъразмерност и непропорционалност на наложените обезпечителни мерки с оглед размера на предполагаемите публични вземания. Искането до съда е за отмяна на решението и потвърденото с него ПНПОМ. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, явява се лично и се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., редовно уведомен, представлява се от юрк. П., която оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Позовава се на мотивите, изложени в оспорваното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221024002522-020-001 от 27.05.2024 г.,

издадена от С. П. П., изменена със ЗИЗИВР №Р-22221024002522-020-002 от 02.09.2024 г., е възложено извършването на ревизия на А. С. Т., ЕГН [ЕГН] с регистрацията като едноличен търговец, самоосигуряващо се лице или осигурител – „СТРЕЛЕЦ – А. Т.“, ЕИК[ЕИК] за установяване на задължения за Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, годишен и авансов данък по ЗДДФЛ на ЕТ, ДОО – за самоосигуряващи се, здравно осигуряване – за самоосигуряващи се, универсален пенсионен фонд – за самоосигуряващи се за периода от 01.01.2022 г. до 31.12.2023 г.

Със Заповед № Р-22221024002522-023-001 от 11.12.2024 г. производството по извършване на ревизията е спряно на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК до произнасяне на ВАС по тълк. дело № 2 от 2024 г.

В хода на това ревизионно производство, А. Г. А. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С. в качеството на ръководител на ревизията е подала искане изх. № Р-22221024002522-039-001 от 15.11.2024 г. до Дирекция “Събиране”, ТД на НАП – С. на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК да бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки за задълженията, които ще бъдат установени в резултат на тази ревизия.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С240022-023-0003392 от 18.11.2024 г., издадено от П. В. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП–С., въз основа на посоченото по-горе искане на ръководителя на ревизията, след като е взето предвид, че ще се затрудни събирането на бъдещи публични вземания в предполагаем общ размер 6 830,58 лв., в т.ч. главница – 5 609,26 лв. и лихви – 1 221,32 лв. към 15.11.2024 г., за неговото обезпечаване на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на жалбоподателя, по депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ТБ/доставчик на платежни услуги в Първа инвестиционна банка АД и Ю. България АД.

Във връзка с постановлението са издадени и връчени Запорно съобщение с изх. № С240022-003-0071788/18.11.2024 г. и Запорно съобщение с изх. № С240022-003-0071789/18.11.2024 г. В отговор банките съобщават, че запора е наложен, както и че по сметката в П. няма авоари, а по сметките в У. Б. АД има предходно наложен запор.

На 04.03.2025 г. на основание чл. 121, ал. 4 ДОПК е направено Искане за продължаване срока на наложените обезпечителни мерки с изх. № С250022-006-0000324/07.03.2025 г. до АССГ. Съдът се е произнесъл с определение по адм. дело № 2417/25 г. на 73 състав, трето отделение, с което е продължен срока на наложената обезпечителна мярка до приключване на ревизионното производство с издаване на ревизионен акт или до неговото прекратяване.

А. С. Т. е оспорил ПНПОМ изх. № С240022-023-0003392 от 18.11.2024 г. по административен ред с жалба вх. № Ж-22-178/ 11.03.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С..

Жалбата е разгледана в производство по чл. 197, ал. 1, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК и е оставена без уважение като неоснователна с Решение № ПО-19 от 04.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., което е предмет на настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167, вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно

следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визири в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосноваващи нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Следва да бъде отбелязано, че в административното производство, свързано с издаването на постановление за предварително обезпечаване, законодателят не е вменил на публичния изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията.

По отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител е постановил оспорените обезпечителни мерки. Доколкото мотивите за издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се съдържат в отправеното до публичния изпълнител искане, то неоснователно е направеното в жалбата възражение за необоснованост на издаденото постановление и на решението, с което същото е потвърдено. Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено.

Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Всяко обезпечение води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането изборително на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. В случая няма данни за възпрепятстване или спиране дейността на ревизираното лице.

При наличие на други активи, които биха могли да послужат за обезпечаване на публичното задължение, длъжникът разполага с възможността, дадена му с нормата на чл. 199, ал. 1 от ДОПК – да отправи до публичния изпълнител искане за замяна на наложените обезпечителни мерки, като предложи друго равностойно обезпечение. По делото не се съдържат данни такова искане да е било направено. Според чл. 199, ал. 2 от ДОПК, без съгласието на публичния взыскател длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Видно от административната преписка, длъжникът

не е предприел такива действия.

Следва да се отбележи, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА.

Не е налице допуснато свръхобезпечение. Наложеният обезпечителни мерки целят като краен резултат обезпечението на предполагаемото задължение в общ размер на 6 830,58 лева. В този смисъл, независимо от броя на наложените обезпечителни мерки, то при гарантиране на обезпечението в размер на 6 830,58 лева – по който и да е от предвидените в закона способи, обезпечителните мерки ще отпаднат по отношение на останалото движимо и/или недвижимо имущество на жалбоподателя. Ето защо, възражението за свръхобезпеченост е неоснователно.

Неоснователни са и доводите във връзка с нарушаване на установените в АПК правни принципи и конкретно принципът за съразмерност, прокламиран в чл. 6, ал. 5 от цитирания кодекс. Негово проявление са разпоредбите на чл. 195, ал. 7 и чл. 197, ал. 3 ДОПК в контекста на основанията по чл. 121, ал. 1 ДОПК, които съдът намира, че не са нарушени. В тази връзка следва да се отчете и балансът между частния интерес и защитата на публичния такъв, именно във връзка с който е наложено процесното ПНПОМ.

В обобщение на изложеното съдът намира, че в хода на налагане на предварителните обезпечителни мерки не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел. При постановяване на процесното постановление и потвърждаващото го решение са били налице всички законови предпоставки на чл. 121, ал. 1 ДОПК. При определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице. Ето защо жалбата следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а оспореното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено за сумата от 200 (двеста) лева, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 43 – ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № ПО-26/ 24.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдил Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки №С240022-023-0003392 от 18.11.2024 г. на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК.

ОСЪЖДА А. С. Т., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция за приходите – ТД на НАП С. разноски в размер на 200 (двеста) лева.

На основание чл. 197, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: